

som vil strække sig over Aar. Det forbavser mig jo ikke saa meget, at det radikale Partis Ordfører (Rode) ikke kunde slutte sig til det konservative Forslag, det forbavser mig mere, at Partiet Venstres Ordfører (N. Neergaard) ikke har kunnet det, navnlig naar henses til den Motivering, som han ved forskellige Lejligheder har givet for, at den direkte Skat bør nedsættes, idet han stærkt har understreget, at netop den nedadgaaende Tid i saa høj Grad formindsker Skatteyderens Evne til at svare Indkomstskat paa en Tid, der falder væsentligt senere end den, da han havde den forholdsvis store Indtægt, som betinger den forholdsvis store Skat, og da specielt i dette Tilfælde Afstanden mellem det Tidspunkt, da Pengene blev tjent, og det Tidspunkt, da Skatten skal betales, er ganske særlig lang, maatte den naturlige Konsekvens af det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser efter mine Begreber være den, at han netop fandt, at der i det givne Tilfælde var en ganske særlig Anledning til at nedsætte denne direkte Skat. Men det er altsaa ikke blevet Konklusionen — man kunde næsten fristes til at spørge, om Grunden til, at denne Konklusion ikke drages, er den, at Forslaget ikke er fremsat af Venstrepartiet selv. Som sagt, de to Partier er enige i, at Pengene ikke bør blive i Statskassen. Tilbage er den højtærede Finansminister, som i ikke helt faa og meget kritiske Vendinger karakteriserede dette Forslag som i Virkeligheden et Forslag, der i særlig Grad tog Sigte paa at gavne vel at mærke de mere velhavende. Det, som det imidlertid tager Sigte paa, er i og for sig ikke i første Omgang at gavne specielt den ene eller den anden, men det er at faa Klarhed over det Spørgsmaal, om der er et rimeligt Grundlag for at opretholde denne Skat, for er dette rimelige Grundlag der ikke, saa bør Skatten falde bort, og saa maa dette Bortfald jo virke, som nu en Gang Bortfald af en Skat i sig selv virker. Jeg maa mene, at der ikke er noget rimeligt Grundlag for denne Skats Opretholdelse af den Grund, som jeg allerede fremsatte ved Lovforslagets Forelæggelse, at Valutaskatten jo har vist sig at give mere end de 40 Mill. Kr., man havde ventet, ja, den vil i Virkeligheden trods det Fradrag, der her er Tale om, give de 40 Mill. Kr.,

og hermed mener jeg altsaa, man bør lade sig nøje. Og naar nu hertil yderligere kommer med Hensyn til de andre Valutaafgifter, at man i Kraft af, at de Varer, hvorpaa Skatterne er lagt, er gaaet ned i Pris, har faaet en Nedsættelse paa disse Skatter, saa er der i Virkeligheden kun den ene direkte Beskatning, som er opretholdt, og den er altsaa opretholdt paa den Maade, at af Indtægter, som er tjent, da Kronen havde en Værdi af 60—70 Ø. — Indtægter, som alene af den Grund vil give sig Udtryk i et ret stort Kronebeløb —, tager man ikke alene den forholdsvis høje Indkomstskat, vi har, men til Trods for at Kronen siden da er gaaet op i Pari, forlanger vi faktisk Skatten betalt med disse ca. 50 pCt. ekstra, hvortil endelig kommer den særlige Valutaafgift. Jeg kan saaledes ikke se rettere end, at som Forholdene har udviklet sig, er denne Skat til en vis Grad blevet en Urimelighed, og det er ud fra den Betragtning, vi fra konservativ Side mener, at den bør falde bort. At det saa har den Virkning, at de, der i 1924 har tjent meget, faar forholdsvis meget eftergivet nu, kan man maaske sige er besynderligt, men ret beset er det det alligevel ikke, for givet er det netop, at som Forholdene siden 1924 har udviklet sig, vil der være en stor Mængde Mennesker, der i det Aar har tjent meget, og som i indeværende Aar, 1926, netop paa Grund af Forholdenes Udvikling har meget ringe Skatteevne. Jeg maa altsaa hævde, at der findes fuldt ud god og rimelig Begrundelse for, at denne Skat eftergives, og naar dette er Tilfældet, kan man kun, naar man tilstræber agitatoriske Hensyn, fortabe sig i, om denne eller hin faar mere Fortjeneste ved at faa den eftergivet end en anden. For er Skatten i sig selv urimelig, maa, som gentagne Gange sagt, den naturlige Konsekvens være, at den falder bort.

Den anden Skat, der er talt om, er Motoromsætningsskatten, som Partiet Venstre har stillet Forslag om at lade tilfalde Kommunerne. Gaar man nu til baade at eftergive Valutaskatten, eventuelt benytte dens Provenu til at nedsætte Fragter med, og at give Kommunerne Motoromsætnings-skatten, saa er det givet, at Valutaskatten ikke vil give det, der var forudsat, og alene af den Grund synes jeg, som altid vil have Interesse i, at Staten paa rimelig Maade